

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: [redacted], nar. [redacted], státní příslušnost Ukrajina, bytem [redacted], zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem [redacted], proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č.j. MV-126417-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č.j. MV-126417-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 6. 2019, č.j. OAM-14795-50/DP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 46 odst. 1 a 7 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce ve věci vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ), neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány jednak porušily ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a jednak si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu.
- [3] Žalobce zdůraznil, že z jeho strany byla v rámci vedeného pobytového řízení, konkrétně k podanému odvolání, přiložena pojistná smlouva uzavřená dne 25. 9. 2018 mezi žalobcem a společností AXA ASSISTANCE CZ, s.r.o. s dobou platnosti od 25. 9. 2019 do 24. 10. 2020 a dále doklad o zaplacení pojistného. Uvedl, že dále k podané žádosti doložil fotokopie průkazu pojištěnce, a to s platností od 25. 5. 2015 do 24. 7. 2017, od 25. 7. 2017 do 24. 9. 2019 a od 25. 9. 2019 do 24. 10. 2020. Dle žalobce tak nebyly dány zákonné důvody pro zamítnutí podané žádosti, neboť žalobce prokazatelně po celou dobu svého dosavadního legálního pobytu na území České republiky disponoval platným zdravotním pojištěním, a toto také v rámci vedeného řízení doložil. Konstatoval, že pokud měly správní orgány jakékoliv pochybnosti o skutkovém stavu daného případu, tak mohly kdykoli přistoupit k provedení výsledku žalobce, což však neučinily.
- [4] Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí znamená nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť na území ČR pobývá nepřetržitě již od roku 2007 a má zde jediný zdroj obživy. Zároveň se po celou dobu svého dosavadního pobytu choval řádně a v souladu se zákony. Nadto v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu pobývá i žalobcova manželka.
- [5] Žalobce dále uvedl, že vydáním svých rozhodnutí správní orgány porušily ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovaly v souladu se zákony a dalšími předpisy, ustanovení § 2 odst. 3, neboť nešetřily oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, a ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce, že žalobce doložil pojistnou smlouvu ze dne 25. 9. 2018, doklad o zaplacení a fotokopie průkazu, žalovaný uvedl, že k těmto dokladům nelze v odvolacím řízení přihlídnout. Skutečnost, že žalobce až po vydání prvostupňového rozhodnutí předložil správnímu orgánu I. stupně doklad o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu na území a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu, nelze dle žalovaného považovat za nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Uvedl, že žalobce byl povinen tyto doklady předložit správnímu orgánu I. stupně do dne vydání prvostupňového rozhodnutí, což neučinil, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 6. 2019 a žalobce uvedené doklady předložil až dne 8. 7. 2019 a 9. 9. 2019. Nebylo tak možné považovat za prokázanou skutečnost, že žalobce má na území sjednané zdravotní pojištění na celou dobu pobytu, pokud z dokladu doloženého žalobcem vyplynulo, že zdravotní pojištění bylo zajištěno pouze na omezenou dobu, která skončila již v minulosti. V daném případě tak byla uplatněna zásada koncentrace řízení.
- [7] K námitce ohledně neprovedení výsledku žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně žádné pochybnosti neměl, proto neshledal za nezbytné postupovat v souladu s ustanovením § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění. Žalobce byl řádně ze strany správního orgánu I. stupně vyzván k doložení konkrétních dokladů, a to do lhůty

stanovené správním orgánem. Vzhledem k tomu, že do dne vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce požadované doklady nedoložil, nemohl správní orgán I. stupně postupovat jiným způsobem, než žádosti žalobci nevyhovět. Do této situace se žalobce dostal svou vlastní nečinností. Rovněž pak ani neuvedl a neprokázal žádné důvody, které mu bránily ve včasné předložení uvedených dokladů již v řízení na prvním stupni.

- [8] K posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že v ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není uvedeno, že správní orgán má za povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí, jako např. oproti ustanovení § 37 odst. 2 nebo ustanovení § 56 odst. 2 téhož zákona. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2018, č.j. 11A 206/2017. Žalovaný dále v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71 a ze dne 2. 1. 2004, č.j. 5 Azs 43/2003 a usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp.zn. III.ÚS 38/04 a další judikaturu, s tím, že zásahem do soukromého a rodinného života by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, resp. že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR.
- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s dobou platnosti od 8. 10. 2012 do 23. 3. 2013. Dne 18. 3. 2013 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2016, č.j. OAM-14795-38/DP-2013, byla jeho žádost podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. K odvolání žalobci bylo toto rozhodnutí žalovaným dne 25. 6. 2018 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
- [11] Jako doklad o cestovním zdravotním pojištění doložil žalobce v průběhu správního řízení pojistnou smlouvu uzavřenou s pojišťovnou AXA ASSISTANCE CZ, s.r.o., č. pojistné smlouvy 1060005811, na dobu od 25. 5. 2015 do 24. 7. 2017. Jelikož tato smlouva již nebyla aktuální, tak správní orgán vyzval žalobce dne 16. 10. 2018, pod č.j. OAM-14795-43/DP-2013, k odstranění vad žádosti, a to konkrétně k doložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu na území a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Žalobce na tuto výzvu nereagoval.
- [12] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24. 6. 2019, č.j. OAM-14795-50/DP-2013, byla žádost žalobce zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu mu nebylo uděleno dle ustanovení § 46 odst. 1 a 7 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce nepředložil aktuální doklad o zdravotním pojištění na dobu předpokládaného pobytu na území, a proto nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán uvedl, že potenciální dopad do rodinného života žalobce shledal v tom, že na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za

účelem zaměstnání i manželka žalobce, avšak zároveň bylo zjištěno, že žalobcovy děti pobývají na Ukrajině a žalobce má ve své rodné zemi zázemí. Proto správní orgán dospěl k závěru, že rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného života žalobce. Ve skutečnosti, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2007, shledal správní orgán potenciální zásah do jeho soukromého života, nicméně zároveň mu nebyly známy žádné významné majetkové vztahy žalobce, ani nevlastní na území žádné nemovitosti. Rovněž pak nebyly správnímu orgánu známy žádné zdravotní problémy, které by žalobci bránily v navracení do jeho domovského státu. Konstatoval, že samotná délka pobytu na území není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu; nadto celkový přístup žalobce působil dle správního orgánu dojmem, že mu na výsledku řízení nezáleží.

- [14] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 8. 7. 2019 blanketní odvolání, ke kterému byla přiložena pojistná smlouva uzavřená dne 25. 9. 2018 mezi žalobcem a společností AXA ASSISTANCE CZ, s.r.o. s dobou platnosti od 25. 9. 2019 do 24. 10. 2020, a dále doklad o zaplacení pojistného. Dne 9. 9. 2019 žalobce odvolání doplnil. K odvolání dále doložil fotokopie průkazu pojištěného, a to s platností od 25. 5. 2015 do 24. 7. 2017, od 25. 7. 2017 do 24. 9. 2019 a od 25. 9. 2019 do 24. 10. 2020.
- [15] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2019, č.j. MV-126417-4/SO-2019, bylo prvostupňové rozhodnutí změněno takto: *„Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 23. 6. 2014, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.“*
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný nejprve ke změně prvostupňového rozhodnutí uvedl, že toto bylo změněno z důvodu částečně nesprávně posouzeného skutkového stavu, a s tím spojeného výroku rozhodnutí. Uvedl, že nová formulace výroku lépe odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, neboť ustanovení § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jež správní orgán I. stupně uvedl ve výroku prvostupňového rozhodnutí, není v případě žalobce na místě, neboť důvodem zamítnutí žádosti byl pouze důvod uvedený v ustanovení § 46 odst. 1 téhož zákona s odkazem na ustanovení § 180j téhož zákona, tj. nepředložení aktuálního dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu na území a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu.
- [17] Dále žalovaný uvedl, že s ohledem na skutečnost, že platnost dokladů, jež žalobce předložil k žádosti, již uplynula, tak nemohl správní orgán I. stupně při posuzování žádosti ověřit, zda jsou splněny veškeré podmínky pro vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a proto byl žalobce výzvou ze dne 16. 10. 2018 vyzván k doložení aktuálního dokladu. Žalovaný konstatoval, že předmětná výzva obsahovala veškeré informace, na základě kterých byl žalobce povinen správnímu orgánu předložit požadované náležitosti, jakož že tato výzva obsahovala i řádné poučení. Žalobce však na výzvu nereagoval, a proto byl správní orgán I. stupně oprávněn jeho žádost zamítnout. Dále konstatoval, že žalobce si musel být dobře vědom toho, že požadované doklady nedoložil, o čemž se mohla přesvědčit i jeho zmocněná zástupkyně v rámci seznámení se se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 23/2011-88, ze dne 14. 10. 2010, č.j. 5 As 1/2010-76, ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015.

- [18] K námitce žalobce, že veškeré doklady již do žádosti odeslal, žalovaný uvedl, že žalobce pouze do žádosti doložil doklady, které již pozbyly platnosti, proto bylo zapotřebí doložit doklady aktuální. K dokladům doloženým dne 8. 7. 2019 a dne 9. 9. 2019 (tj. až po vydání prvostupňového rozhodnutí) žalovaný uvedl, že k těmto nelze v odvolacím řízení přihlídnout, neboť tyto doklady nelze považovat za nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný dále odůvodnil aplikaci zásady koncentrace v odvolacím řízení.
- [19] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [20] Žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [22] Předmětem sporu je rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ), neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Konkrétně se jednalo o aktuální doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení pojistného.
- [23] Podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění: „*Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*“
- [24] Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. g) téhož zákona: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*“
- [25] Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví*

k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“

- [26] Žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ), ke které v rámci řízení předložil všechny požadované doklady, včetně pojistné smlouvy uzavřené s pojišťovnou AXA ASSISTANCE CZ, s.r.o., č. pojistné smlouvy 1060005811, na dobu od 25. 5. 2015 do 24. 7. 2017. Zákon stanovuje náležitosti, které byl žalobce povinen k žádosti doložit, a to v ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nicméně s ohledem na délku řízení přestala být předložená smlouva aktuální, a proto byl žalobce výzvou ze dne 16. 10. 2018 vyzván k odstranění vad žádosti, a to konkrétně k doložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu na území a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Žalobce však na tuto výzvu nijak nereagoval a začal být aktivní až po vydání prvostupňového rozhodnutí, k čemuž došlo dne 24. 6. 2019, tj. po více než 8 měsících od vydání předmětné výzvy. Žalobce tak měl dostatečný časový prostor na výzvu k odstranění vad žádosti reagovat a nečekat až na odvolací řízení. Za takové situace nemohlo ministerstvo žádosti žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) vyhovět.
- [27] Žalobce v podané žalobě namítal, že z jeho strany byla v rámci správního řízení doložena pojistná smlouva ze dne 25. 9. 2018, kterou uzavřel se společností AXA ASSISTANCE, s.r.o. s dobou platnosti od 25. 9. 2019 do 24. 10. 2020, dále doklad o zaplacení pojistného a fotokopie průkazu pojištěnce, a to s platností od 25. 5. 2015 do 24. 7. 2017, od 25. 7. 2017 do 24. 9. 2019 a od 25. 9. 2019 do 24. 10. 2020.
- [28] Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že žalobce skutečně tyto doklady, jak je specifikoval v podané žalobě, v rámci správního řízení předložil. Nicméně je předložil dne 8. 7. 2019 a dne 9. 9. 2019, tj. již v rámci odvolacího řízení, což ostatně sám žalobce uváděl v podané žalobě.
- [29] Dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“ Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, nebo ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, či ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38).
- [30] V rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č.j. 11A 24/2014-62, vyslovil Městský soud v Praze právní větu, že „*[n]a situaci, kdy účastník řízení nesplní v řízení před správním orgánem I. stupně své povinnosti, pamatuje správní řád v § 82 odst. 4, ve kterém upravuje koncentraci správního řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na*

provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“

- [31] Soud se tak s ohledem na výše uvedené ztotožnil se závěrem žalovaného, že s ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, nelze na doklady předložené žalobcem v rámci odvolacího řízení, pohlížet jako na novou skutečnost, neboť je žalobce mohla a měl předložit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, k čemuž ostatně byl také vyzýván. Dle soudu se předmětné dokumenty (doklady o cestovním zdravotním pojištění a o zaplacení pojistného) v době řízení na prvním stupni nenacházely ve spise, resp. nacházely se zde pouze neaktuální doklady, přičemž žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by doložil skutečnosti, které mu bránily v dřívějším doložení požadovaných dokladů, zvláště za situace, kdy měl na jejich předložení od výzvy správního orgánu I. stupně do dne vydání prvostupňového rozhodnutí fakticky cca 8 měsíců, což soud považuje za dostatečný časový prostor. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tak dle názoru soudu nemohlo být v daném případě žalovaným aplikováno v tom smyslu, aby k doloženým dokladům ze strany žalobce bylo možno přihlédnout.
- [32] Žalobce dále namítal, že pokud měly správní orgány jakékoliv pochybnosti o skutkovém stavu věci, tak mohly kdykoli přistoupit k provedení výslechu žalobce, což však neučinily. Soud předně uvádí, že je na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav věci dle ustanovení § 3 správního řádu. Stejně tak bylo na správním orgánu, aby případně shledal nezbytnost využití ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění. Dle názoru soudu by provedení výslechu žalobce nemohlo na závěrech správního orgánu I. stupně nic změnit, neboť na žalobci bylo, aby v souladu s výzvou správního orgánu I. stupně doložil doklad aktuální o cestovním zdravotním pojištění, což mohl dle soudu učinit kdykoli v řízení na I. stupni; nebylo tak třeba k tomuto úkonu nařizovat ústní jednání, během kterého by byl proveden jeho výslech, nebo např. pohovor. Ostatně dle názoru soudu by bylo pro danou věc zcela irrelevantní, pokud by např. během výslechu žalobce tvrdil, že je řádně a platně pojištěn v souladu se zákonem o pobytu cizinců, avšak nepředložil by k tomuto svému tvrzení doklad, jehož předložení na něm správní orgán I. stupně požadoval. V této otázce tedy soud dospěl k závěru, že takový důkaz (provedení výslechu) by byl v daném případě nadbytečný.
- [33] K tomu ještě soud považuje za vhodné dodat, že text ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsahuje tři různé alternativně využitelné důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Prvním je samotná skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru. Druhým je situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá. Třetí z těchto důvodů pak představuje stav, kdy se nepodaří ověřit údaje v žádosti žadatele, tj. stav důkazní nouze, který však zákonodárce činí závislým na předchozích dvou alternativách v tom smyslu, že přichází do úvahy jen tehdy, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ [cizinec se dostavil k výslechu (je-li takový výslech potřebný), předložil požadované doklady, a přesto se jeho tvrzení v žádosti nepodařilo ověřit]. V daném případě byl správními orgány aplikován druhý důvod pro zamítnutí žádosti, tj. že žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, tj. správní orgány v řízení nečinily žádné závěry ve vztahu k výslechu žalobce, který ostatně ani během řízení neproběhl.
- [34] Námitky týkající se doložení požadovaných dokladů proto soud neshledal důvodnými.

- [35] Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí znamená nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť na území ČR pobývá nepřetržitě již od roku 2007 a má zde jediný zdroj obživy a pobývá zde i jeho manželka.
- [36] Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
- [37] Soud k této námitce uvádí, že otázkou přiměřenosti se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval správní orgán I. stupně, který zhodnotil i dopad rozhodnutí do rodinného života. Konstatoval, že na území ČR pobývá i manželka žalobce, avšak zároveň zjistil, že žalobcovy děti pobývají na Ukrajině a že žalobce má své rodné zemi zázemí. Stejně tak se správní orgán I. stupně zabýval délkou pobytu žalobce na území (od roku 2007), nicméně k té dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné významné majetkové vztahy žalobce či vlastnictví nemovitosti. Rovněž pak správní orgán zjistil, že žalobce netrpí žádnými zdravotními problémy, které by mu bránily v navrácení do jeho domovského státu.
- [38] S tímto hodnocením dopadů do soukromého a rodinného života souhlasí a dodává, že na tuto námitku lze pohlížet ještě optikou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, z něhož vyplývá, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se nepoužije na každé rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, ale je vždy třeba posuzovat tyto dopady podle typu řízení.
- [39] V nyní projednávaném případě se jedná o situaci, kdy žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ). Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k tomu, aby tyto vady žádosti odstranil, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce ani v průběhu této lhůty, ani do vydání prvostupňového rozhodnutí, vytýkané vady žádosti neodstranil a nepředložil doklady prokazující požadované skutečnosti. S ohledem na tento stav věci je pak přílehlavá část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011 – 62, v níž je uvedeno, že *„[l]ze bezesporu oprávněně požadovat, aby byl cizinec, jemuž byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, bez problémů schopen vyřizovat tyto záležitosti, stejně jako správní formality spojené se samotným podnikáním“*. Žalobce si tak s ohledem na dobu, kterou na území České republiky pobývá a opakovanému prodlužovanému pobytu, musel být nedostatků žádosti vědom.
- [40] Městský soud v Praze ve věci žalobce neshledal žádné zvláštní okolnosti na jeho vůli nezávislé, které by mu bránily v řádném doložení zákonem stanovených náležitostí předmětné žádosti. Pokud tedy žalobce, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně a následně poskytnutý čas k doplnění požadovaných dokladů) zcela pasivní, nelze v následném nevyhovění žádosti shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. Nadto správní orgán I. stupně učinil vůči žalobci vstřícný krok, když z (vlastní) úřední činnosti vyhledával, popř. zkoumal, soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky.

Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než žádosti nevyhovět.

- [41] Námitku týkající se nepřiměřenosti správních rozhodnutí tak soud neshledal důvodnou.
- [42] Soud se dále zabýval žalobními námitkami, které žalobce v podané žalobě vznesl jen ve velmi obecné rovině. V duchu této obecnosti pak na tyto námitky soud odpoví. Úvodem pak předesílá, že žádnou z těchto námitek neshledal důvodnou.
- [43] Žalobce předně namítal, že správní orgány porušily ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Podle ustanovení § 3 správního řádu: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
- [44] Soud dospěl k závěru, že správní orgány v řízení postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutková zjištění správních orgánů jsou jednoznačná, mají oporu ve správním spisu, a v odvolacím řízení ani v řízení před správním soudem nebyla ničím zpochybněna. Nejpodstatnějším skutkovým zjištěním je to zjištění, že žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně neodstranil vady podané žádosti, a proto byl naplněn důvod pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti pak soud odkazuje na body [32] a [33] tohoto rozsudku.
- [45] Žalobce dále namítal, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení: *„Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.“*
- [46] Soud k této námitce uvádí, že je to zákon o pobytu cizinců, který jasně specifikuje, jaké náležitosti musí žadatel o pobytové oprávnění doložit ke své žádosti. V případě nepředložení těchto náležitostí se nelze odvolávat na obecné ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, že si správní orgány měly podklady opatřit samy. Nadto však lze dojít k tomu, že pro učinění závěru o aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatný a dostatečný „podklad“ právě to, že žalobce neodstranil na výzvu vady podané žádosti.
- [47] Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Podle ustanovení § 2 správního řádu: *„(1) Správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (...)*
- (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*
- (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

- [48] Soud k těmto námitkám uvádí, že dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákony a dalšími právními předpisy, o čemž vypovídá odůvodnění tohoto rozsudku. Stejně tak soud neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s povinností šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se jeho činnost týká, a zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Žalobce ostatně v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo možno pod tuto zásadu podřadit; navíc žalobci vycházely velmi vstřícně, když mu fakticky stanovily lhůtu 8 měsíců k doložení požadovaných dokladů. Stejně tak soud neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, neboť jejich rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu.
- [49] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [50] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.